

Výroční zpráva za rok 2012 o poskytování informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím

Český rozhlas v roce 2012 obdržel celkem devět žádostí o poskytnutí informací na základě zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „InfZ“). Sedm žádostí bylo podáno fyzickými osobami a dvě osobami právnickými.

Žádosti o poskytnutí informací dle InfZ byly vyřízeny takto:

V pěti případech bylo žádostem vyhověno a požadované informace byly beze zbytku poskytnuty.

V jednom případě generální ředitel Českého rozhlasu vydal rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí informace. Proti tomuto rozhodnutí bylo žadatelem podáno odvolání, o kterém generální ředitel rozhodnul tak, že je zamítl jako opožděné podle ustanovení § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád.

Ve dvou případech generální ředitel Českého rozhlasu vydal rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí informace. Proti těmto rozhodnutím nebyla žadateli podána odvolání.

V dalším případě generální ředitel Českého rozhlasu vydal rozhodnutí o odmítnutí části žádosti o poskytnutí informace a ve zbylé části byly požadované informace poskytnuty. Proti tomuto rozhodnutí nebylo žadatelem podáno odvolání.

V roce 2012 Český rozhlas neposkytl žádné výhradní licence.

V roce 2012 nebyly podané žádné stížnosti podle § 16a InfZ.

Rozsudek ve věci přezkoumání zákonnosti rozhodnutí ČRo

Podáním ze dne 13. dubna 2010 žadatel požadoval poskytnutí informací o skladbách a jejich interpretech, které byly vysílány na stanici Český rozhlas 1 – Radiožurnál v období od 1. 3. 2010 do 7. 3. 2010, spolu s informací o odvysíláném pořadí těchto skladeb a uvedením orientačního času jejich vysílání.

Rozhodnutím ze dne 4. 5. 2010 byla žádost žalobce odmítnuta z důvodu ochrany obchodního tajemství.

Proti tomuto rozhodnutí bylo žadatelem podáno odvolání, ve kterém uvedl, že každý kdo poslouchá příslušnou stanici, si může kdykoliv a jakýmkoliv způsobem zaznamenat, jaká píseň od jakého interpreta je vysílána a v jakém čase. Tyto informace jsou tedy veřejné. Vzhledem k tomu, že informace požadované v předmětné žádosti o informace jsou veřejné, je vyloučeno, aby se na ně současně vztahovala ochrana přiznaná obchodnímu tajemství.

O tomto odvolání generální ředitel rozhodl tak, že je zamítl a původní rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí informace potvrdil.

Proti tomuto rozhodnutí o zamítnutí odvolání byla v souladu s § 16 odst. 4 InfZ žadatelem podána žaloba.

Dne 16. 5. 2012 bylo vydáno rozhodnutí Městského soudu v Praze, č. j. 7 A 131/2010 - 32-35, kterým byla žaloba zamítnuta: podle § 9 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím pokud je požadovaná informace obchodním tajemstvím, povinný subjekt ji neposkytne.

Proti rozhodnutí Městského soudu v Praze podal žalobce kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně, který je odmítl z důvodu jejího opožděného podání (usnesení ze dne 19. 9. 2012, č. j. 1 As 109/109/2012 – 32).

Opis podstatných částí rozsudku soudu

Podle § 17 obchodního zákoníku Předmětem práv náležejících k podniku je i obchodní tajemství. Obchodní tajemství tvoří veškeré skutečnosti obchodní, výrobní či technické povahy související s podnikem, které mají skutečnou nebo alespoň potenciální materiální či

nemateriální hodnotu, nejsou v příslušných obchodních kruzích běžně dostupné, mají být podle vůle podnikatele utajeny a podnikatel odpovídajícím způsobem jejich utajení zajišťuje.

Podle odůvodnění rozsudku obchodním tajemstvím jsou skutečnosti, které nejsou v příslušných obchodních kruzích běžně dostupné. Nemusí se tedy jednat o nedostupnost absolutní. Postačuje, pokud se jedná o ztíženou dostupnost, tj. o informace zjistitelné pouze při vynaložení zvýšeného úsilí. Pokud chtěl žalobcem požadované informace někdo zjistit bez součinnosti s žalovaným, musel by zajistit, aby vysílání Radiožurnálu po sedm kalendářních dní nepřetržitě (tj. po 24 hodin denně) poslouchala určitá osoba, která bude schopna jen podle sluchu sama určit, o jakou skladbu kterého interpreta se jedná. Musel by tedy mít k dispozici minimálně dvě (patrně však více) osoby disponující znalostmi a schopnostmi, které nelze u běžného posluchače předpokládat a zjišťování informací by kromě časové náročnosti bylo nepochybně náročné též po psychické stránce. V neposlední řadě pak je nutno poukázat i na to, že tímto způsobem by nebylo možno informace zjistit zpětně, jak to žalobce požadoval. Ačkoli se tedy nejedná o informace absolutně nedostupné a při vynaložení určitého zvýšeného úsilí zjistitelné prakticky kýmkoli, ještě to neznamená, že by nemohlo jít o obchodní tajemství.

Stupeň obtíží spojených se získáním těchto informací pak podle názoru soudu v tomto projednávaném případě plně odůvodňuje závěr, že se nejedná o informace běžně dostupné a že tedy může jít o obchodní tajemství.

Žalobce dále zpochybňoval, zda obchodním tajemstvím mohou být informace o činnosti žalovaného spadající pod vymezení veřejné služby na základě zákona o Českém rozhlasu. Ani v tomto ohledu se soud s názorem žalobce neztotožnil.

Zatímco ostatní provozovatelé rozhlasového vysílání jsou při vytváření vlastního obsahu vázáni toliko pravidly vyjádřenými v zákoně č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů, Český rozhlas je navíc povinen při vytváření obsahu respektovat také kritéria stanovená zákonem o Českém rozhlasu.

Co do způsobu výkonu provozování rozhlasového vysílání však činnost Českého rozhlasu má v mnohých ohledech k podnikání velmi blízko a v zásadě se od ostatních provozovatelů neliší. Ve vztahu k nim se tak žalovaný nachází v postavení soutěžitele.

Primárním účelem práva na svobodný přístup k informacím je zajistit kontrolu veřejnosti nad hospodařením s veřejnými prostředky. Vyloučit poskytování takových informací by pochopitelně možné podle § 9 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím nebylo, ovšem tento charakter žalobcem požadované informace nemají. Nevztahují se ani přímo ani nepřímo k nakládání s finančními prostředky a nemohou tedy sloužit k naplnění základního smyslu a účelu zákona o svobodném přístupu k informacím.

Pro zajištění řádného výkonu veřejné služby žalovaným je zapotřebí mu poskytnout i právo na obchodní tajemství. V opačném případě by totiž byl oproti ostatním provozovatelům rozhlasového vysílání silně znevýhodněn, zákon o svobodném přístupu k informacím by mohl být zneužíván i ze strany jeho „konkurentů“ na mediálním trhu, kteří by pak mohli de facto zdarma využívat znalosti a zkušenosti, na jejichž vytvoření Český rozhlas vynaložil finanční prostředky získané z koncesionářských poplatků. Ty mají ovšem sloužit k financování činnosti Českého rozhlasu a nikoli k nepřímé podpoře ostatních provozovatelů rozhlasového vysílání. Pokud by soud Českému rozhlasu úplně odepřel právo na obchodní tajemství, mohlo by to v konečném důsledku vést i ke ztížení výkonu jeho veřejné služby. To by mohlo v konečném důsledku paradoxně způsobit omezení veřejnosti v přístupu k informacím, tj. způsobit důsledek právě opačný, než zamýšlí žalobce.

Českému rozhlasu nevznikly náklady spojené se zaplacením soudních poplatků ani náklady spojené s právním zastoupením. Náklady spojené s vlastními zaměstnanci nebyly Českým rozhlasem vyčísleny a po žalobci požadovány.